

Interior

Grigore Vieru

Zice corbul negru,
Negru ca un hau:
- Tu de ce iertării
Nu pleci capul tău?
- N-am spurcat fântână,
N-am răpit lăicer,
Corbule, iertare
Eu de ce să-ți cer?
Zice corbul negru,
Corbul uneori:
- Sus de ce ții capul,
De ce nu-l cobori?
- N-am ucis pe nimeni,
Numai am născut,
De ce-aș merge oare
Gârbov și scăzut?
Vine corbul, suflă
Într-un colț de nai,
Întrebând ironic:
„Tot mai cânti? Ei, hai!”
- Cum să nu-mi cânt draga
Și izvorul clar?
N-am ucis pe nimeni,
Nici pe tine chiar!
Zice corbul negru,
Cel în mine stând,
Câte vrei și nu vrei
Zice ani la rând.
Și eu ani de-a rândul
Zic înverșunat
C-am să-l dau afară
Și-ncă nu l-am dat.
* * *

Ascultă, mulgătorule de zăr
Și cocoșatule sub temenele!
Eu știu că stai ca viermele în măr
În miezul vorbeii și suflării mele.
Eu știu. Deși-al minciunii păr rărit
Îl prinzi abil în vreo locală spelcă
Și cânti șiragul chiar, de mărgărit,
Și-ți pui și vechea doină ca pestelcă.
O Iuda ești! Cu Iuda te compar
Ce, după ce mi-ai pustiit și cina,

Iubirii mele ce-o urăști barbar
Ca unei boli îi pipăi lung pricina.
Mi-o dai și la roentgen din când în când
Și-i cercetezi și măduva și coasta.
Iar eu mai cânt de maică și pământ
Se cere oare voie pentru asta?!
Iar eu mai cânt! Nimica alt' nu cer!
Iar eu mai cânt de lumea cea frumoasă
Sub trandafirul grijilor, din cer,
Cu lumânarea liniștii pe masă.
De pace dornic sunt și de târziu,
Ci flacăra se-agită a curmare.
Ascultă, omulețule, eu știu,
Eu știu că tu îmi sufli-n lumânare.